

ODOTTAMATON RATKAISU

David Dickson
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Kello soi heti kun opettaja Nickels oli kirjoittanut viikoittaiset matematiikan kotitehtävät taululle. Kotiläksynä oli todella monia laskutehtäviä! Niiden ratkaiseminen veisi ikuisuuden.

”Palauttakaa kotitehtävät perjantaina”, opettaja Nickels sanoi. ”Eikä mitään puolusteluja.”

Kaikki huokaisivat. Derek työnsi matematiikan kirjansa jo valmiiksi täyteen reppuunsa.

Derekin uusi koulu oli aivan erilainen kuin hänen vanha koulunsa. Nyt kun hän oli kuudennella luokalla, hän kävi paljon suurempaa koulua, jossa oli paljon enemmän oppilaita. Oppitunnit olivat vaikeampia, ja hänellä oli myös enemmän kotitehtäviä.

Eniten Derekiä huolestuttivat kuitenkin muut lapset. Jotkut heistä tuntuivat kovin ilkeiltä! Hän ei halunnut kenenkään suuttuvan hänelle.

Derek heitti reppunsa olalleen ja käveli käytävään. Lapsia oli kaikkialla. Hän painoi päänsä alas ja yritti kulkea heidän välissään törmäämättä kehenkään. Joskus tuntui siltä, että pelkästään se, että katsoi

jotakuta, saattoi suuttuttaa hänet.

”Miten koulussa meni tänään?” isä kysyi sinä iltana. ”Menikö yhtään paremmin?”

”Ei oikeastaan”, Derek sanoi. Isä laski alas kirjansa. ”Sinähän

Voisiko isän idea oikeasti toimia?

kerroit minulle, että joskus pelkää, että joku koulussa saattaa suuttua sinulle aivan ilman syytä?”

Derek nyökkäsi tuijottaessaan kotitehtäviään.

”No, minulla on idea”, isä sanoi. ”Kokeile sitä, että hymyilet heille.”

Mitä? Sitä Derek ei ollut odottanut. ”Enpä tiedä”, hän sanoi. ”Se kuulostaa vähän oudolta.”

”Ei hymyilemisessä ole mitään outoa”, äiti sanoi.

Isä nyökkäsi. ”Ei ole haitaksi kokeilla. Pidä pää pystyssä ja yritä hymyillä kaikille, jotka näet. On aika vaikea suuttua hymystä.”

Derek mietti isän ideaa. Hän rukoili asiasta ennen nukkumaanmenoa, ja hän tunsu rauhaa. Selvä. Hän kokeilisi sitä.

Seuraavana aamuna Derek hyppäsi ulos bussista. Joukko lapsia työntyivät koulun etuovista sisään. Derek käveli sisälle pää painuksissa kuten tavallisesti.

Mutta sitten Derek muisti isän idean. *Hymyile vain*, hän ajatteli.

Syvään hengittäen Derek nosti päätään. Eräs vanhempi poika oli kävelemässä häntä kohti. Hän oli ainakin yhtä luokkaa ylemmällä. Tai kahta. Hänellä oli urheilupaita ja hän käveli pitkin, nopein askelin.

Derek melkein käänsi katseensa pois päin. Hän ajatteli, että tämä oli juuri sellainen poika, joka saattaisi työntää hänet pois tieltä ilman varoitusta. Mutta hän oli luvannut yrittää.

Niinpä hän hymyili.

Toisen pojan kasvot kirkastuivat hieman. Kun poika oli mennyt ohi, Derek pysähtyi hetkeksi. Häntä ei enää jännittänyt niin paljon!

Derek hymyili monelle ihmiselle matkalla luokkaan. Miltei kaikki heistä hymyilivät takaisin! Isä oli oikeassa. Kukaan ei suuttunut hymystä.

Kun Derek käveli luokkaan, hän ajatteli, ettei yläkoulu kenties olekaan niin pelottava. Hänellä oli vielä paljon opittavaa, ja hänellä oli vielä joitakin huolia. Mutta hymyileminen auttoi. Ehkäpä hänen hymynsä voisi auttaa jotakuta muutakin tuntemaan olonsa paremmaksi. ●

Muutos voi olla stressaavaa! Sivulla 38 on ideoita, jotka voivat olla sinulle avuksi.

